

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/247/2018
Identifikačné číslo spisu:	1111227367
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1111227367.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. K. D., bytom v K., J. XX, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 18C/134/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. októbra 2017 sp. zn. 8Co/413/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. apríla 2016 č.k. 18C/134/2011-187 zamietol žalobu a stranám nepriznal náhradu trov konania. Uviedol, že žalobca sa domáha náhrady škody od štátu na základe jeho zodpovednosti za orgány, ktoré túto škodu spôsobili s poukazom na ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z.z.“). V danom prípade žalobca označil za kľúčovú právnu skutočnosť vedúcu k vzniku škody nesprávny úradný postup štátneho orgánu, t.j. Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. D 697/96, výsledkom ktorého bolo vydanie rozhodnutia č.k. D 697/96-105 z 30. septembra 2008, ktorým súd potvrdil nadobudnutie dedičstva po poručiťke S. K., E. D. ml., nar. XX.XX.XXXX, t.j. neoprávnenému subjektu ako i otázku prieťahov v súdnom konaní Okresného súdu Bratislava III vedenom pod sp. zn. 6C/247/97 o určenie spôsobilosti byť dedičom po poručiťke S. K. v príčinnej súvislosti, s ktorými došlo k vydaniu vyššie uvedeného rozhodnutia. Súd prvej inštancie konštatoval, že aj napriek tomu, že žalobca v návrhu uviedol právny dôvod podaného návrhu, súd v súlade s ustanovením § 1 O.s.p. upravujúcim zásahu spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania sa zaoberal posúdením uplatneného nároku zo všetkých do úvahy prichádzajúcich právnych dôvodov zakladajúcich zodpovednosť štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Súd prvej inštancie uviedol, že sa zaoberal otázkou naplnenia právneho základu uplatneného nároku. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné

rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Uviedol, že splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa. V danom prípade ani jedno z rozhodnutí, ktoré žalobca v rámci svojho návrhu uvádza a dáva do priamej alebo nepriamej súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu škody, nebolo po nadobudnutí právoplatnosti zrušené alebo zmenené z dôvodu nezákonnosti na základe využitia mimoriadnych opravných prostriedkov alebo prostredníctvom sťažnosti podanej ústavnému súdu. Súd nemá v predmetnom konaní právomoc posudzovať, skúmať a hodnotiť zákonnosť alebo nezákonnosť právoplatných súdnych rozhodnutí a ani hodnotiť postup súdu v súvislosti so zisťovaním skutkového alebo právneho stavu veci z hľadiska správnosti a na tomto základe konštatovať oprávnenosť alebo neoprávnenosť uplatneného nároku. Pokiaľ súdne rozhodnutie je právoplatné, súd je ním viazaný s poukazom na ustanovenie § 135 ods. 1, 2 O.s.p., na procesnú podmienku konania - prekážka právoplatne rozhodnutej veci, ktorá je dôvodom pre zastavenie konania podľa § 104 ods. 1 O.s.p. Na základe skutkového a právneho stavu veci nebola podľa súdu prvej inštancie splnená podmienka stanovená v cit. ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá by umožňovala nárok žalobcu posúdiť ako škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Vo vzťahu k druhej forme objektívnej zodpovednosti štátu spojenej s nesprávnym úradným postupom, ktorým je porušenie pravidiel stanovených právnymi normami pre postup štátnych orgánov pri ich činnosti, súd prvej inštancie konštatoval, že v zásade škoda spôsobená nesprávnym úradným postupom musí byť spôsobená inou ako rozhodovacou činnosťou. Uviedol, že konanie súdu výsledkom ktorého je rozhodnutie vo veci samej, nemožno označiť ako nesprávny úradný postup, ale je možné sa zaoberať otázkou dosiahnutia zmeny vadného rozhodnutia spôsobom vytvárajúcim predpoklad pre uplatnenie nároku z dôvodu nezákonného rozhodnutia. V danom prípade žalobca spája výsledok rozhodovacej činnosti Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp.zn. D 697/96 s nesprávnym úradným postupom, čo je podľa súdu prvej inštancie v rozpore so zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z.z. Nesprávny úradný postup by mohol byť spájaný iba s vadami konania (nedodržanie lehôt, nevydanie rozhodnutia a pod.), ktoré žalobcom tvrdené a ani preukázané v konaní neboli. Navyše žalobca v danom konaní nemal postavenie účastníka konania. Pokiaľ ide o náhradu škody z dôvodu prietahov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III, tieto vo vzťahu k žalobcovi môžu byť definované až od okamihu, kedy sa stal účastníkom konania. Žalobca sa stal účastníkom konania 8. augusta 2005, pričom od jeho vstupu do konania nebola z jeho strany alebo z podnetu iných účastníkov konania podaná sťažnosť na vedenie konania, na základe ktorej by boli prietahy v konaní konštatované. Vzhľadom na to, že v danom prípade nebol daný právny základ nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., súd prvej inštancie ďalej neskúmal otázku vzniku a výšky škody a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 24. októbra 2017 sp. zn. 8Co/413/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom, vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. a dospel k správne právnemu záveru, že v danej veci neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre priznanie náhrady škody žalobcovi, spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím a ani nesprávnym úradným postupom súdu. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca za skutočnosť vedúcu k vzniku škody považoval nesprávny úradný postup štátneho orgánu, t.j. Okresného súdu BA III v konaní vedenom pod sp.zn. D 697/96, výsledkom ktorého bolo vydanie rozhodnutia č.k. D 697/96-105 z 30. septembra 2008, ktorým potvrdil nadobudnutie dedičstva po poručiťke S. K., E. D. ml., z čoho správne vyvodil, že s nesprávnym úradným postupom spája žalobca výsledok rozhodovacej činnosti súdu, čo je v rozpore so zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z.z., pretože nesprávnym úradným postupom spôsobená škoda je v zásade škoda spôsobená inou ako rozhodovacou činnosťou, a preto konanie výsledkom ktorého je rozhodnutie vo veci samej, nemožno označiť ako nesprávny úradný postup. Žalobca v žalobe uviedol, že sa domáha náhrady škody titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu. Z uvedených tvrdení žalobcu aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že namieta nesprávnosť samotného výsledku dedičského konania

vedeného po poručiťke S. K., ktorým súd potvrdil nadobudnutie dedičstva E. D. ml., čím podľa názoru žalobcu určil za dediča poručiťky nesprávnu osobu. Toto žalobcom namietané konanie, resp. činnosť súdu nemožno podľa odvolacieho súdu považovať za úradný postup, pretože určenie dediča, resp. potvrdenie nadobudnutia dedičstva dedičovi po poručiťkovi, súd nerealizuje v rámci svojho úradného postupu, ale vydaním rozhodnutia. Preto ak žalobca namieta, že súd určil za dediča nesprávnu osobu v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, namieta nesprávnosť rozhodnutia vydaného v dedičskom konaní (nie postup súdu), ktorú nesprávnosť nemožno v tomto konaní preskúmať. Podľa odvolacieho súdu rozhodujúce pre vznik nároku na náhradu škody je, či bolo predmetné rozhodnutie zrušené ako nezákonné príslušným orgánom, čo podľa neho správne konštatoval aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Škodu, náhrady ktorej sa žalobca domáha, nemožno vzhľadom na uvedené posudzovať ako škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu, keď E. D. ml. nebol určený za dediča poručiťky S. K. úradným postupom súdu, ale súdnym rozhodnutím a vzhľadom na to, že v danom prípade predmetné rozhodnutie vydané v dedičskom konaní nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, správne podľa odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k záveru, že nebola splnená zákonom stanovená podmienka v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pre priznanie náhrady škody žalobcovi spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Otázka, ktorá podľa neho nebola riešená je: „či postup orgánu verejnej moci - OS BA III v konaní o dedičstve, ktorý označil za nesprávny postup podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nemožno považovať za nesprávny úradný postup, keď nie, či tento namietaný postup nemal súd skúmať nielen z hľadiska 514/2003 Z.z. ako právneho predpisu špeciálneho k všeobecnej právnej úprave zodpovednosti za škodu podľa § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale následne, pokiaľ mal súd za to, že ním v konaní postup nespadá pod nesprávny postup podľa zákona č. 514/2003 Z.z., aj z hľadiska všeobecnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu podľa § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka." Zároveň namieta, že súdy sa nezaoberali namietaným nezákonným postupom v konaní o dedičstve z hľadiska jeho zákonnosti, resp. nezákonnosti a jeho príčinnej súvislosti so škodou uvedenou v žalobe. Žalobca žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmeniť tak, že sa jeho žalobnému návrhu vyhovie a prizná sa mu požadovaná náhrada škody.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad

(3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaťel'a vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaťel' vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Pokiaľ žalobca v dovolaní uvádza, že sa súdy nezaoberali namietaným nezákonným postupom v konaní o dedičstve z hľadiska jeho zákonnosti, resp. nezákonnosti a jeho príčinnej súvislosti so škodou uvedenou v žalobe, možno v zmysle ustanovenia § 124 CSP vyvodit' z obsahu dovolania, že namieta aj porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP.

12. Na to, aby mohlo dojsť ku konštatovaniu zaťaženia konania pred súdom vadou v podobe porušenia nesprávnym procesným postupom súdu práva strany sporu na spravodlivý proces, musí byť dana' jednak príčinná súvislosť medzi nesprávnym procesným postupom súdu a upretím strane sporu niektorého z jej prinaležiacich procesných práv, okrem toho tu však musí byť aj za koncom predpokladaná intenzita záahu do práv, odovodňujúca záver, že nebyť takehoto záahu, strane sporu by sa dostalo možnosti uplatniť tie argumenty alebo námietky, ktoré pre nenaležitý postup odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie) museli byť uplatnené až dovolaním.

13. V prejednávanej veci neslo podľa odvolacieho súdu usuďit' na splnenie žiadnej z takýchto podmienok. Procesný postup nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritornú rozhodovaciu činnosť súdu (stanovisko občianskoprávneho kolegia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmatocnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. len výnimocne).

13.1. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatury Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu. V posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery.

13.2. Námietka žalobcu, že sa súdy nezaoberali namietaným nezákonným postupom v konaní o dedičstve z hľadiska jeho (ne)zákonnosti nie je dôvodná, nakoľko týmito skutočnosťami sa odvolací súd

zaoberal v bode 8 namietaného rozsudku.

13.3. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

13.4. Zároveň dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

13.5. Žalobca tak neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

14. V danom prípade žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

14.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14.2. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

14.3. V zmysle zákonných ustanovení dovolací súd môže len konštatovať, že výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

14.4. Dovolací súd sa preto vzhľadom na uvedené najskôr zaoberal tým, či sú splnené predpoklady prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

14.5. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že právnú otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnú otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritorne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

14.6. Z dovolania vyplýva, že žalobca vytýka odvolaciemu súdu viacero nesprávností, kritizuje správnosť jeho právnych úvah, náhľadov a záverov, ako aj neopodstatnenosť niektorých jeho konštatovaní. Ani pri posudzovaní dovolania žalobcu podľa obsahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku (§ 124 ods. 1 CSP) však z neho nevyplýva, konkrétne ktorou „právnou“ otázkou (dovolacím súdom ešte neriešenou) bola podľa jeho názoru založená prípustnosť ním podaného

dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

14.7. Najvyšší súd na záver dodáva, že skúmanie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu je nutné skúmať osobitne vo vzťahu k nezákonnému rozhodnutiu a osobitne vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu, čo súdy vykonali. Žalobca podal žalobu podľa zákona č. 514/2003 Z.z a neuplatňoval si škodu podľa Občianskeho zákonníka.

15. Vzhľadom na dovolacie námietky žalobcu týkajúce sa nesprávneho (nenáležitého) zistenia skutkového stavu, či (ne)vykonania, resp. vyhodnotenia dokazovania, dovolací súd akcentuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nepredstavuje taký opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie (okresného a krajského súdu), ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, aj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 465/2017).

16. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.